

Wyrok z dnia 20 października 1999 r.

II UKN 153/99

Nieuwzględnienie przez sąd, że pracownikowi nie doręczono decyzji odmawiającej objęcia go ubezpieczeniem, a następnie wskutek tego odmówiono mu przyznania prawa do świadczenia z ubezpieczenia społecznego, uzasadnia kasacyjny zarzut naruszenia art. 227 KPC.

Przewodniczący: SSN Jerzy Kuźniar, Sędziowie SN: Roman Kuczyński (sprawozdawca), Stefania Szymańska.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 20 października 1999 r. sprawy z wniosku Renaty S. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w G. o zasiłek chorobowy, na skutek kasacji wnioskodawczyni od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 5 czerwca 1998 r. [...]

u c h y l i ł zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Apelacyjnemu w Gdańsku do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego.

U z a s a d n i e

Wyrokiem z dnia 17 listopada 1997 r. Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku zmienił decyzję Oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w G. z dnia 20 grudnia 1996 r., którą odmówiono Renacie S. prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 17 lipca 1996 r. do dnia 5 grudnia 1996 r. oraz ustalono nadpłatę w kwocie 2.467,50 zł z powodu wyłączenia z obowiązku ubezpieczenia i przyznał wnioskodawczyni prawo do zasiłku za wyżej wskazany okres. Sąd Wojewódzki nie dopatrył się w fakcie zawarcia przez wnioskodawczynię, będącą w 7 tygodniu ciąży pozorności i nieważności umowy o pracę z Piotrem C. na czas nieokreślony.

Wyrokiem z dnia 5 czerwca 1998 r. Sąd Apelacyjny-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku zmienił powyższy wyrok i oddalił odwołanie wnioskodaw-

czyni od zaskarżonej decyzji organu rentowego, uznając okoliczności zatrudnienia wnioskodawczynie (wysokość wynagrodzenia w porównaniu z innymi pracownikami, jej kwalifikacje, a właściwie ich brak do zatrudnienia w charakterze księgowej, miejsce zatrudnienia i miejsce wykonywania pracy, stan ciąży i fakt niezdolności do pracy przez około 7 miesięcy na przestrzeni maja-grudnia 1996 r.) za wskazujące na pozorną zawartą umowę o pracę, a tym samym jej nieważność, zaś ocenę materiału dowodowego przez Sąd pierwszej instancji za naiwną.

Kasacja wnioskodawczynie od wyroku Sądu drugiej instancji zarzuca naruszenie prawa materialnego – art. 65 i 83 KC oraz naruszenie przepisów postępowania – art. 227 i 233 KPC.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje:

Kasacja okazała się częściowo uzasadniona co do zarzutu naruszenia art. 227 KPC. Z odwołania wnioskodawczynie oraz z sentencji wyroków Sądu pierwszej i drugiej instancji wynika, że rozpoznawana była sprawa odmowy przyznania zasiłku chorobowego na podstawie decyzji z dnia 12 grudnia 1996 r. Tymczasem ta decyzja, jak i decyzja z dnia 25 lutego 1997 r. dotycząca zasiłku porodowego (błędnie określona na str. 4 uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego „zaskarżoną” decyzją) i decyzja z dnia 23 maja 1997 r. dotycząca zasiłku wychowawczego zostały wydane w konsekwencji decyzji organu rentowego z dnia 10 grudnia 1996 r., odmawiającej objęcia wnioskodawczynie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego z tym, że ta ostatnia decyzja adresowana jest do pracodawcy wnioskodawczynie Piotra C. i wnioskodawczynie jej nie doręczono, co wynika z adnotacji na odwrocie decyzji. Decyzje odmawiające zasiłku chorobowego, porodowego i wychowawczego są zatem pochodnymi decyzji z dnia 10 grudnia 1996 r., która to decyzja stanowi fakt mający dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie i która powinna być wnioskodawczynie jako zainteresowanej doręczona. Ta bowiem decyzja, nawet w większym stopniu niż Piotra C., dotyczy praw wnioskodawczynie nie tylko do świadczeń krótkoterminowych, ale w przyszłości będzie rzutować na jej prawo do świadczeń rentowo-emerytalnych, natomiast nie została ona poddana kontroli sądowej. Nie wnikając w ustalenia faktyczne Sądu drugiej instancji należy stwierdzić, że dotyczą one jednej z decyzji wtórnych w stosunku do decyzji z dnia 10 grudnia 1996 r. i nie można by wykluczyć sytuacji, że w razie zaskarżenia pozostałych takich decyzji i rozpatrywania ich w odrębnych

postępowaniach mogłoby dojść do ustaleń rozbieżnych. Uzasadnia to uchylene zas-
karzonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego roz-
poznania.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy w oparciu o art. 393¹³ KPC orzekł jak
w sentencji wyroku.

=====